

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424 - 981

Mit várunk ?

Várakozásainkban, vágyainkban, álmainkban, terveinkben, tetteinkben többé-kevésbé ilyenek szerepelnek: boldogság, öröm, siker, szerencse, jólét, gazdagság, hírnév stb. Mindezeket egy kalap alá foglalhatjuk: boldogságot várunk az élettől. Ez a boldogságvágy kiirtatlanul belé van teremtve a világ kezdete óta minden lénybe. S az emberről pedig nemcsak akármilyen boldogságvágy hanem: örök boldogság-igény. Tudat nélkül vagy több-kevesebb tudattal ezért élünk, küzködünk, hanyattatunk az élet kisebb-nagyobb katasztrófáin keresztül.

2. Várakozásunknak azonban mélyebbre kell nyúlni, s mindenekelőtt tudatosan várni azt, ami rajtunk kívül és akarataunkon kívül, de minden percben elibénk kerül: az időt. Az idő szalad rajtunk keresztül, szívünk minden dobbanásával, agyunk minden megmozdulásával. A modern nagyüzemekben, gyárakban lényeg a futószalag, melyen az elindított autóra minden megállásnál szerelnek valamit, amíg a végén a kész autó le nem gördül róla. Az ember életén keresztül: a futó idő, mely szívünk minden dobbanásánál, agysejtjeink minden rezdülésénél megáll egy-egy pillanatra várva, hogy ráhelyezett, ráteremtett életünkre valamit szereljünk s azután rohan tovább, míg végre az elkészült élet le nem gurul róla az időtlen az örökkévalóságba. Tudatosan várjuk tehát az idő múlását. Minden percünk érkezését szívünkön, agyunkon való átszaladását. Legyünk tisztában azzal, hogy a rajtunk keresztül szaladt perc többé vissza nem hozható. Amit e perc alatt életünkre rátettünk, amit e perc alatt életünkön változtattunk, az többé meg nem változtható. Ha üresen szaladt át rajtunk, utólag már rá nem tehetünk valamit, ki nem tölthetjük.

3. Az idő futószalagján tovagördülő életünk öntudatosan sajátmagunk által történő felépítése, kiépítése, gazdagítása, tökéletesítése az emberi élet célja. Ezért történik minden. Ezért születünk, élünk, halunk. Ezért vagyunk millió szállal befűzve a teremtett világba. Ezért indított el Isten és ezzel vár vissza. Ezért jött Krisztus s ebben támogat, erősít s ad példát. Ezért lett Istenképmás lelkünk földbe, anyagba kötve: ember, hogy az

emberi élet futószalagján végigrohanva s róla kigördülve ismét Isten fiává legyen.

4. Nem a kívülről ható változtatások a fontosak és lényegbevágóak, de a bennünk futó időben sajátmagunk által történt megmozdulások, gondolatok, tettek, alakítások. A külső hatások csak indítékok, ösztönzések, az alakítást, az építést, a tökéletesítést az Én végzi, benső sajátmagam. Senki más helyettem nem végezheti. Ne másoktól, a sorstól, a szerencsétől várjam életemnek a boldogulását, az élem és belétemertett célnak elérését, de ezt sajátmagam állandó törekvésében, munkájában! Nem e munka látható vagy megismert eredményében, de magában a munkában, a munkafolyamatban.

5. Mit várunk tehát? Önmagunk minél szélesebb területű s minél mélyebben benyúló ismerete segítségével önmagunk emberi életének minél tökéletesebb kialakítását élénk tűzött végső cél szerint: Isten-emberré Krisztus példája nyomán. Magamban új embertípust állítsak be a világba: a folyton tökéletesülő, önmagát folyton tökéletesebbé alkotó, önmagát isteni mintára kifaragó embertípust. Ez az új ember, ez az önmagát folyton teremtő ember önmagában s önmagával majd azután teremteni, folyton alkotni, állandóan tökéletesíteni fogja a rábízott, neki ajándékol adott, az ember alkotó erejére várakozó és vágyakozó külső világot történelmet, jövőt, emberi társadalmat.

Az adventi szürkülőbe beköndülő harangok ennek az új embertípusnak a megszületését várják, megszületésének szükségességét hirdetik, ezt jelenti az adventi zsoltsár szava: Induimini novum hominem. Állítások a világba új embertípust! „Induimini Dominum Jesum Christum!” (ad Rom. 13, 14.) = öltések magatokra az Urjézus Krisztust!

Advent = várakozás. Várjuk magunk boldogulását: magunkat szüntelenül alakító, tökéletesítő munkánkban. Várjuk családuink, nemzetünk boldogulását, társadalmunk boldogító új rendjét abban: hogy magunkban s magunk által ezt az új embertípust adjuk neki karácsonyi ajándéku.

MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL

T Törvény, tudás, tudat

A teremtő Isten gondolata és akarata a teremtett világ. Az isteni gondolat és akarat a teremtett világban a törvény alakjában, formájában, erejével él. De Isten irántunk való isteni szeretetét, gondviselését is a törvény rejti magában. A célt is a törvény tüzi ki, a törvény tartja, eléréséhez a törvény vezet s elérését a törvény biztosítja. Nem törvény szerint élni, törvénnyel szembeállni, törvényt kikerülni pedig annyit jelent, mint Istennel szembefordulni, gondviselést, szeretetét lerázni, a célt nem ismerni, megtagadni, meg nem nyerni. Törvény szerint élni: jó. Csak ez a Jó. Törvény ellen élni, törvényt megkerülni: rossz. Csak ez a Rossz. Törvény szerint élni annyit jelent, mint: erkölcsösen élni. Törvény ellen élni annyit jelent, mint: erkölcsetlenül élni. Isten a törvény alakjában van jelen a folyton táguló világegyetemben, a minket éltető napban, a fizikai és kémiai világban, az emberiség történelmében, a tudományban, természetcsodás világában, szellemi tevékenységben, az emberi világ értékrendjében: az igazságban, jószágban, szépségben, szentségben. A mi kis egyéni világunkban és a nagy világban Isten gondolatát, akaratát, szeretetét törvényeiben megtaláljuk: boldogság. A törvényeket nem látni, nem ismerni, megkerülni, velük ellenszegülni: boldogtalanság. A törvények árjára bízni magunkat s rajtuk és velük átszaladni az időt, az életet: cél elérés, siker, boldogság. A törvény futószalagjáról leállni: katasztrófa, szerencsétlenség, boldogtalanság. Ha a törvényt megkerülöm vagy ellenszegülök jelentkezik: a rossz, a betegség, a szenvedés. Ahol rossz van, betegség van, szenvedés van, az annyit jelent, hogy: az élet tiltakozik a törvénytelenség ellen, ki akarja dobni magából a baj csirját és vissza akar térni az egészség: törvény-szerinti élet területére.

2. Tudás. Parancsképpen van adva a Szentírásban: „Legyetek tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok tökéletes!” A Szentírás szerint Isten: a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Minél jobban hasonlítani a képmásra, minél közelebb kerülni az ősképre való hasonlatossághoz: ezt jelenti a tökéletesedési parancs. Istenhez próbálni hasonlítani annyit jelent, mint az isteni tulajdonságokat próbálni magunknak némiképp megszerezni. Isten egyik tulajdonsága: mindentudó. Az Isten-képmást mi is akkor fejlesztjük magunkban, ha tudásunk tartalma, bősége útján próbálunk Teremtőnkhez közeledni. A tudás nem más, mint az igazság keresése és megtalálása. Az abszolút igazság: az Isten. A világ lényege az igazság, a tudás ennek a megközelítése. Tudásom útján az igazság birtoklása: boldogság. Igazság után való epkedésünk: belőlünk teremtett sürgető sorsa. Nem alvó vágy mindaddig, míg az abszolút igazságot, az Istent színről színre látván, meg nem „tudjuk”: meg nem ismerjük. Tudásra, ismeretek szerzése útján teszünk szert. Minél több ismeret van birtokomban saját-magamról, a világról, annál többet tudok rólok. Minél több ismeretem van kémiáról, fizikáról, filozófiáról, történelemtől, irodalomról, cipészetről, szabóságról, villamosságról, repülésről, annál többet tudok rólok, annál jobban megközelítem a bennük rejlő igazságot, annál boldogabb vagyok. Széles területű ismeretekkel rendelkezni, valamilyen tárgyról nagyon sok ismerettel bírni, valamilyen tárgynak, dolognak a lényegébe belátni, a benne

rejlő igazságot így felismerni, annyit jelent, mint: intelligensnek lenni. Az ilyenfajta intelligens ember az Új Nemesség gárdájának az ideálja. Ilyen fajta intelligens emberek után sóhajtoztunk. Ilyenfajta intelligens emberekre épülhet fel és épül fel a világ új rendje, amelyben minél kevesebb legyen és lesz: a rossz, a baj, a betegség, szenvedés s minél több a tudás, az igazság, a törvény, tehát: a boldogság.

3. Tudat. = Éntudat — öntudat. Éntudatunk az, amit a gyakorlat, a mindennapi élet: szellemnek, léleknek is nevez. Az Éntudat, öntudat a teremtett világ legdrágább kincse: az egyedül örökkévaló, halhatatlan. Ég és föld elmulnak, az emberi Éntudat — öntudat azonban mindörökké megmarad és pedig az Istennel való együttesben. Kezem, lábam, szívem, agysejtjeim mechanizmusa mind leválik róla, mint az öntudat burka: visszatérnek a földre, melyből alkotottak. Az öntudat pedig eme testi, földi segédeszközök nélkül önmagába zárkozva folytatja útját az időtlen örökkévalóságban át. Amit öntudatumban, mint törvénytelenséget, törvénnyel szembeállást, tehát mint rosszat, mint bűnt átvittem a halál kapuján keresztül, az megmarad öntudatumban, mint kínozó, szenvedtető, pokoli. Amit az öntudatumban, mint törvénnyel egyezőt, tehát mint jót, erényt vittem át magammal, az az örök béke, boldogság szerezője. A legelőbevágóbb kérdésünk tehát: öntudatunk mineműsége. Az az ember boldog, azt kíséri életsiker, az éri el célját, az követi a krisztusi példát, akinek: az öntudata tiszta, nyugodt. Az öntudat amikor jelentkezik bennünk, figyel, irányít, felülvizsgál, ítél, jutalmaz vagy büntet: a lelkiismeret szavába öltözködik. Tiszta, nyugodt, korrekt öntudatot tehát! Ez az egyetlen főproblémánk. Mondhatjuk a költő szavaival: „Etiam si fractus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!” Szakadjon bár rám az egész világ, félelem nélkül, rettenthetetlenül állok öntudatom tisztasága, korrektsége mellett. Korrekt öntudatu ember: az Új Nemesség gárdájának ideálja.

Tudod e?

Az erdélyi ifjak önállósítására 1.7 millió pengőt folyósítottak eddig a Nemzeti Önállósítási Alapból.

Partestületi tagok az IPOK balatonfüredi gyógyházában egész éven keresztül — tehát télen is — használhatják a szívbetegségre gyógyító hatású szén-savas fürdőt. Ezirányú kérelmeket az IPOK-hoz kell beadni.

Idegen állampolgárok ezentúl csak engedéllyel vehetnek földbirtokot Magyarországon.

Az Országos Iparegyesület november 13-án mult 100 éves. Alapítója Kossuth Lajos volt. A jubileumot jövő évben kiállításal fogják megünnepelni.

Három éve halt meg Ernst Sándor, a legényegyletek országos elnöke.

Három iparostaggal gyarapodott a felsőházi tagok száma: Morvai István közműves mester, Győr; Nagy Antal asztalosmester, Budapest; Rauner Mihály szállításvezető, Sopron.

Nem a mi dolgunk igazságot tenni,
A mi dolgunk csak igazabbá lenni.

Végvári

Az Uj Nemesség betűszimbólumában a legelőkelőbb helyet a K betű képviseli. A K betűk hosszú soraiba most beiktatjuk a „kis közösség” kettős K betűjét.

Az ember egyedül is állhat és élhet a társadalomban, vagy kisebb közösségekben: család, legényegylet stb., vagy nagy közösségekben: nagy tömegek között.

1. Az egyedülálló ember szomorú látvány. Azt mondja a Szentírás róla: Jaj az egyedülállónak! olyan, mint az elhagyott veréb a háztetőn. Az emberi természettel ellenes az egyedülálló életmód. Az ember társai közé, felebarátai közé, felesége mellé és gyermekei számára stb. teremtettet. Ilyen ösztönöket, igényeket hord testében, lelkében. Az egyedülálló és élő ember rendszerint nem is tud kifejlődni, testi, lelki szépségeit, erőit kifejleszteni. Különösen nagy csapás ez fiatal korban a fiatalember pszichéjének elhervadása, elcsenevészedése. Öregkorban az ember természeténél fogva és emberi környezeténél fogva így is, úgy is bekerül az egyedülvalóságba, az elhagyatottságba, a magáramaradottságba. Meg is szenvedti ezt. S valamiképpen természetesnek is találja.

2. De jaj a tömeg-embernek is! Nagy tömegben nincs kifutó területe az egyéneknek. Sem anyagiakban, sem lelkiekben, sem szellemiekben. Minden ember egyének teremtett tele egészen saját maga számára való egyéni tulajdonságokkal, egészen egyéni szervekkel, folyadékkal, tudattal, azaz egyéni testi-lelki tulajdonságokkal. Az egyéniség szépsége, varázsa, különlegessége különös adottságai a tömegben letörődnek, elmosódnak, visszafejlődnek, elhervadnak. A nagytömegű társadalmi forma, berendezkedés az embert tömegemberré, primitívvé teszi, áthághatatlan akadály sokszor tehetősége, talentumai kifejlődésében. Egyformára gyalulja az mebert, karám embertípust nevel belőle, a szellemi élet magasságaiba és mélységeibe való kinyúlás lehetőségeit pedig majdnem egészen megakadályozza.

3. „Kis közösség” tehát a mi ideálunk; a család és a kisebb egyesületek, körök. Itt van területe, lehetősége, alkalmak, eszköze: a barátság, az egyéni vélemények megérlelődésének, kicserélődésének, egymás megismerésének és a felismerésből való tanulás levonásának, saját lényem megismerésének, a nemes versenynek, működési területnek. Kis közösségekben mindenki tehetségére szükség van. A tagok specialitásai, különlegességei nagy kincset jelentenek a közösségre. Örömmel látjuk ezen különleges tehetség kifejlődését, segítik, területet adnak részére. Kis közösség tagjai tudnak csak igazán összeolvadni, ugyanazon szellemmel megtöltődni, egyirányban igazodni, egy világnézetben élni, egy eszméért fegyelmetlen harcban állni és harcot sikeresen megvívni. A történelem ezt a példát ajánlja, kis közösségek sikerén épül fel. Hivatkozhatunk pl. azokra az eredményekre, amelyek ragyogóan világítanak felénk a történelem lajairól: a szerzetesrendek, a lovagrendek, az ipari céhek.

Két levél is fekszik előttem, körülbelül ugyanazon tartalommal: gyűjtsük össze a becsületes embereket, alakítsuk meg a becsületes emberek pártját. Ilyen tartalmu levelekre a következőket válaszoljuk.

1. Minden teremtett lény léte biztonságára törekszik, legalábbis biztonságérzetét akarja vagy szeretné biztosítani. Az Uj Nemesség legutolsó számában, ahol gardánk B betűs szimbólumáról, formájáról beszélünk, külön hangsúlyoztuk a biztonságának és biztonságérzetnek fontosságát. Innen azt is tudjuk, hogy biztonságérzetnek alapja a becsület és bátorság. Anyagi, testi, egészségi, erkölcsi, lelki, szellemi életemet ott érzem biztonságban, ahol ezen érdekeim szolgálója, vezetője, gondviselője, parancsolója, ura, irányítója — legyen az egyén vagy valamilyen szervezet — becsületes és pedig bátran becsületes ember. Mikor bátorságot emlegetünk, akkor felhívja multszámunk ily irányú cikkére a figyelmet a közéleti és erkölcsi bátorságot tartjuk szemelőtt. Becsületes ember annyit jelent mint: korrekt öntudatu ember. A tiszta, nemes, korrekt öntudatról pedig az előtünk levő cikkben szoltunk.

2. A becsületes ember azonban nemcsak legszebb ékessége a világnak és biztonságérzetének egyedüli forrása, hanem a mult századok s mánk napjaiban is minden nemes eredménynek az egyedüli létrehozója. Emberi, társadalmi történetünkről azt szokták mondani: létért való küzdelem, az erős és a gyöngye harca, a jó és a rossz örök küzdelme. Ebben a hatalmas világtörténelmi küzdelemben a gonosz, a Lucifernek minden eszközával támadott jót mindig a becsületes emberek mentik, viszik előre és biztosítják végső kifejlődését, diadalmát a maguk küzködésén, harcain, megaláztatásán, szenvedésén, sokszor halálán keresztül. Ami jó van a világon, ami eredmény, ami siker, ami haszon, ami vigasztalás, ami öröm, az mind a becsületes emberek idegéből, gonjaiból, munkájából, nélkülözéséből, áldozatából született. Ok látszólag tönkremennek ebbe a becsületeségbe, tragédiákat zúdítanak magukra. De az ő tragédiájukból él és táplálkozik a világ és rajtuk keresztül vonul végig Isten és Krisztus az emberiség történelmében árasztva az isteni szeretet és a krisztusi megváltás drága kincseit.

3. Igen! Gyűjtsük össze a becsületeseket egy táborba. De ne politikai pártba. Egy táborba azért, hogy onnan küldhessünk, osztogathassunk, ajándékozhatunk karácsonyi ajándékképes a nemzet, a társadalom minden kisebb-nagyobb egyesületének, körének, rétegének egy pár becsületes embert. Azok majd lesznek alap az illető egyesület, kör, réteg részére, lesznek szikla, lesznek biztonságérzet, eredmény, öröm, fegyelem, akik sokszor névtelen katonaként és névtelen vezéreként sajátmaguk áldozatával, ha kell tradíciójával szolgálják az egyesületben bentlők biztonságát, boldogságát.

Gyűjtsük tehát táborba, pártba a valóban becsületes embereket a nemzet, a társadalom életének legdrágább kincseit! Gyűjtsük az Uj Nemesség táborába sajátmagunk biztonságának, boldogságának szolgálatára.

**A múlt megoldjuk, a jövőt kiharcoljuk —
És helytállunk mindenütt.**

Széchenyi és a kézművesipar

Irta: dr. KOVALÓCZY REZSŐ

az Ipartestületek Országos Központjának főtítkára

A magyar kézművesiparosság is felgyújtotta szívében az emlékezést, a kegyelet áldozatos lángját. Amint a miniszterelnök mondotta, a budapesti Széchenyi emlékkünnepen: „a nemzet igazi ereje saját véreből származott nagyjaink eredményeiben él. Mentől sugárzóbb az a szellem, amely nagyjaink emlékéből felénk árad, mentől inkább válik szavunk és példaadásuk bennünk cselekvéssé és élő valósággá, annál egységesebb annál erősebb és szilárdabb az a közösség, amit nemzetnek nevezünk”. E nemzeti egységbe, közösségbe tartozik kiszakíthatatlanul a kézműiparosság. Széchenyi tanítását, példaadását nekünk is követni kell. Ez hazafias kötelességünk, de egyben komoly érdekünk is. Amint Varga József iparügyi miniszter mondotta a soprani Széchenyi emlékkünnepen: nem természetlen kutbanézés gróf Széchenyi István életének alkotásán és tanításain eszmélni, mert ne feledjük el, hogy kortársaira még találhatunk mentséget, amiért nem tudták kellőképpen megbecsülni azt, aki közöttük járt, hiszen legtöbben meg sem érthették, — de ma már ismerjük annyira, hogy önmagát itéli sikertelenségre, aki tanításait meg nem szívleli.

„Mennyivel számosabb jó és tökéletes építőmester, fegyvergyártó, ács, timár, asztalos stb. van az országban, — írja a Hitelben — annál rövidebb idő alatt s így kevesebb idővesztéssel foglalkoznak erős építmények, jó fegyverek s bútorok stb. előállíttatni, s azon mestereknek összes ügyessége, vagy inkább azon lelki mennyiség, mely mind ezen tárgyak körül úgyszólván a termelő erő, határozza el egy nemzetnek a többiek közt ebéli feljebb, vagy alantabb létét”. Ezek szerint mindegyiknek tehetségében áll, akármilyen alacsony helyzetű is legyen, nemzete erejét nagyobbitani.

A serényebb földművelés, az ipar, kereskedelem fejlődése, hitel, forgalom, az ország gazdasági felmelegedése, közhetermiviselés, a törvény előtti egyenlőség, a lejárt kiváltságok, monopóliumok eltörlése, a szabadság, nemzeti jólét, a tisztas becületesség munka, polgári erkölcs virágzás Széchenyi István célja, amelynek egész életét áldozta. Nyíltan hirdeti a Vi-

lágban: derék művészeti, mesterségi s kereskedői rend hazánkban mindaddig nem is leend, míg a törvény személyit s vagyont legerősebb védelem alá nem veendi, s azt a közönség nagyobbra, mint eddig, nebecsüli”. Ostorozza a nemességet, amelynek büszksége nem engedi, hogy ipart, kereskedelmet üzzön, hanem inkább dologtalan henyl otthon s „nemesemberhez illőbb foglalatosságnak tartja nyulfiakat anyjok hasában lődözni vagy semmit sem tenni”.

Széchenyi kora vezető liberális eszméihez híven az angol szabadkereskedelmi iskola elveinek követője. Stádium c. munkájában követeli a monopóliumok, céhek, limitációk eltörlését, szerinte a céhek feleslegesek, mert meggyőződése, hogy a tisztas kézművesek amugy is megélhetnek. Figyelembe kell vennünk azonban, hogy a tizenkilencedik században a céhek valóban eltértek sok vonatkozásban sok százados nemes hivatásuktól és mesterségesen megnehezítették újabb iparosok belépését. De látja Széchenyi a céhek eltörlésének veszélyeit is: „Könnyen megeshetnék, hogy a céhek eltörlése által felette sok jó mesterember végpusztulásra jutni, (ami azután be is következett), mert a sokaság könnyen elcsábíthatatik a sokat ígérők serege által, a kiesettek helyébe pedig nem léphetnek tüstént elég tehetségű mesterek minthogy kivált némi mesterségekre sok előkészület s tetemes tehetség kell... ”

Széchenyi iparpolitikájának vezető eszméit a szociális és közösségi eszme váltotta fel. Vezető eszméje, mely egész létét, lelkét betöltötte „szolgálni a hazát”. Erkölcsi törvénye: „Ki pedig a közönségnek akar szolgálni, legelső kötelessége: magáruul egészen elfelejtkezni”. Széchenyi élete és tragikus halála, alkotásai, írásai, beszédei érnél és márványnál maradandóbban hirdetik, hogy a legnagyobb magyar mindent a hazáért tett. Lánglelke, hazaszeretete, apostoli munkája legyen világító fátyla előttünk, kézművesiparosok előtt is a nemzet boldogulásáért végzett mindennapi nehéz munkánkban, célkitűzéseinkben, hitvallásunkban: mindent a hazáért!

Hivatalnok? - Szakember!

A mult héten tárgyalták a képviselőházban az iparügyi tárca költségvetését. Élénk figyelemmel kísértük a vele kapcsolatos hozzászólásokat, mint a nemzetnek hivatalos véleményét az iparról. Legelőször is a munkaközvetítés államosításának az ügye érdekelt. Az állami munkaközvetítésnek hármas célja van: 1. A munkaközvetítés egyetemes elvégzése. 2. Munkás nyilvántartás. 3. A munkapiac áttekintése. Az eddig működő nyolc munkaközvetítőt államosítani fogják, amikhez még hatot létesítenek.

Tiltakoznunk kell itt is a szociáldemokráciái vádja ellen, hogy a keresztény munkásszervezetek csupán azért követelik a munkaközvetítés államosítását, hogy azután mint hivatalnokok beülhessenek ezekbe az állami állásokba. Nagyon helyesen jegyezte meg az egyik képviselő úr azt, hogy ezekbe az intézményekbe nem hivatalnokok, hanem szakemberek kellene. Mi még azt is hozzátehetjük, hogy nem elégszünk meg csupán a szaktudással, hanem elsősorban igazi magyar érzésű és százszázalékig keresztény erkölcsű embereket szeretnénk ezeken a fontos helyeken látni. Természetesen ilyen emberek-

kel a szociáldemokraták nem rendelkeznek s ezért tartják szükségesnek a mellébeszélést.

Hála Istennek, nemzeti fejlődésünkben is eljutottunk már odáig, hogy ezt a követelményt nem csupán ipari vonatkozásban hangozthatatjuk, hanem végig az egész vonalon lassan megvalósítva láthatjuk. A magunk részéről az összes hivatalokban ilyen kaliberű és fémjelzésű szakembereket szeretnénk látni, akkor a bürokratizmus nem lenne olyan nagymérvű, hogy miniszterelnöki megnyirbálására van szükség. A magyar a magyarért mozgalomnak ez is szerves része kell legyen!

A mi feladatunk

Aki azt gondolja, hogy csupán a gazdasági terményeknek kereskedelmi árucikknek, ipari termékeknek kell propaganda és hírverés, az nem ismeri a világot. *Az eszmék, tervek, programok, gondolatok, közösségi célkitűzések ugyanúgy rászorulnak a hírverésre és propagálásra, mint a fentebb említettek.* A nagy gondolatoknak és igazságoknak különösen pedig a szociális gondolatoknak tömegcikké kell válniuk, azaz a legszélesebb néprétegekhez is el kell jutniuk. Egy gondolat csak akkor hat, ha az közkívánság, ha milliók és milliók szívében ugyanaz a vágy él. Enélkül a tömeg nélkül a legszébb gondolat is keze-lába nélkül járó terv marad, amelyik célba sohasem ér.

A mult évszázad gazdasági szabadságában mindenütt azt hangoztatják, hogy az állam ne szóljon bele a gazdasági életbe. Eredménye az volt, hogy az emberek közmeggyőződése ilyené alakult és végülis a munkások védelme nélkül maradtak. Hosszú időbe tellett, míg ezt a közfelfogást sikerült megváltoztatni ellenkező irányban. Ma már mindenki az államtól várja a szociálisabb intézkedéseket, ami a mult század közepén például szinte elképzelhetetlen volt. Ehhez a gondolat átalakításhoz több, mint egy emberöltő munkájára, propagandájára, a kereszténység minden erejére szükség volt.

A szociális gondolatok az igazságról és emberméltóságról alkotott felfogásunkat azonban egyre tökéletesíteni kell. Ma még nagyon sok megvalósítandó dolog nem lett közkívánsággá és mivel nem az, azért nem is valósul meg. A Legényegylet munkálkodásának eszmei téren épp abban van a jelentősége, hogy *egy gondolatot a tömegterjedés útjára terel, ember-tömegekhez juttat el és ezáltal munkálója, előharcosa és alapköletevője a szociálisabb világnak.*

Amikor gyűléseinken látítás helyett egy-egy újtípusú szociális kérdéssel ismerkedünk meg, amikor a mult alapján a jövőt kutatjuk, amikor egy eszmét, tervet önmagunkévá teszünk, ezt a haladást munkáljuk, a következő nemzedék számára hidat építünk.

A világ törvénye a tökéletesedés.

A mi feladatunk és hivatásunk a tökéletesedés alapjait és lehetőségeit lefektetni, megvalósítani. Az, aki az életet az anyagi oldalról nézi csupán, aki korlátoltsága miatt nem látja, hogy a közfelfogás az eszmék serdülése és irányváltása szintén alkatrészei a világ fejlődésének, a társadalom egészségesebbé tevésének, az nem érti a mi munkánkat, mert annak csak a lázadás a mindennapi kenyere, a látítás a naponta szétküldendő postája, az nem épít, csak rombol.

A Legényegylet büszke arra, hogy az anyagi világon felülemelkedve az eszmék síkján az életet tápláló gondolatok szent oltártüzeinél is megállja a helyét.

A mestervizsga

A fiúk fontoskodó arccal dugják össze a fejüket. Tárgyalnak. Csodálkoznak ül ki az arcukra, némelyik élénken helyesel. Az egyik tűzbe jön: miért nem csinálták ezt már meg rég? Egyre nagyobb az érdeklődés, már nyolcan-tizen fűzik tovább a szót és csodák csodája, nem lányokról, még csak nem is tanulmányokról vitatkoznak, hanem a mestervizsgáról. A nagy iparpolitikai megbeszélésnek a beérkező különféle hírek az okai.

Eppen ezek a különféle forrásból és különböző elképzelésekből érkező megjegyzések késztetnek bennünket arra, hogy a kérdésről egy kissé részletesebben írjunk.

Az hírlik, hogy a mestervizsga eddigi rendszere megváltozik. Sokan mégnagyobb szigorúságot sejtnek. Utána néztünk a dolgoknak és a következőt sikerült megtudni. A mostani rendszerben lévő hibák kiküszöböléséről és hiányok kiegészítéséről van szó. A mestervizsga előkészítését és annak levezetését az ipariügyi minisztérium kézbe akarja venni, hogy a további panaszoknak elejét vegye. A mestervizsgára vonatkozólag sok helyen nagy volt a bukások arányszáma. A vizsgázók, sőt fölöttes hatóságok is ezt odamagyarázták, hogy a vizsgáztató mesterek szakmai feltételekenyéből nem engedték a fiataliságot az önállósuláshoz jutni. Az új tervet szerint a mestervizsgára való előkészület külön tanfolyamokon

*Az ifjúság,
nemcsak szépség de erő is!*

fog történni, amiknek a részletes kidolgozása most van folyamatban és aki a tanfolyamon sikerrel megállja a helyét, tehát jól végez, az egyúttal megkapja a mesteri címet is. Így gondolják kiküszöbölhetőnek az ipari feltételekenyesség érvényesülését.

Az új elgondolású tanfolyam kétségtelenül több munkát fog róni a vizsgázandókra, de részben megkönnyíti a mestervizsga letételét, részben pedig éppen alaposága miatt szakképzettebb mestereket ad majd a magyar iparnak.

Ugy tudjuk, hogy az új tervezet nem szünteti meg végleg a mestervizsgák eddigi rendszerét, tehát aki sajátmaga akar előkészülni a vizsgára, az megteheti a jövőben is. Viszont a tanfolyamokon nem lesz muszáj minden tárgyat hallgatni, ha valaki csak egyes tárgyakból akar szakavatott vezetés mellett előkészülni. Mivel az új elgondolás ilyen szabadságot biztosít a munkásifjúságnak, azért a magunk részéről is örömmel üdvözljük remélve, hogy a szebb jövő megvalósulását teszi lehetővé.

Öreg szatyor meséje

Az öreg szatyor fura alkotmány. Vannak benne régi és új dolgok, habár nem hulladékgyűjtő. Olyan bizalmas házi barát, amibe az ember beleteszi örömet és bánatát. És mert a szatyor ütött, kopott és öreg, azért bölcs. Néha azonban meg-megszólal, mintha mesészébe ülne. Beszél a multról és jelenről az öregek kedélyes hangján.

Jólakottan feküdt le egy gazdag úr. Rémes álma volt. Azt álmodta, hogy meghalt. Alig ért partot, a túlvilágon vámvizsgálat alá vették. Mivel szegény tele volt mindenféle kórokozó bacillus-sal, a bevándorlás ellenőrző orvosa kórházba utalt. Nagy beteg vagy te édes fiam — mondta a kórházban az igazgató főorvos.

Mi bajom? — kérdezte ijedten az ölékelő.

Hát bizony, tele vagy igazságtalansággal, göggel, hiúsággal, önzéssel. Szinte közzvesztélyes vagy. Na, de majd clejét vesszük!

Elejét vesszük? Hát ki lehet ebből gyógyulni? — faggatta a főorvost a beteg.

Ki, ki lehet, de egy kicsit vissza kell menni a földre kisémernek.

Kisémernek? — csodálkozott a beteg. Miért éppen kisémernek?

Mert akkor anyji szünevédben lesz részed, hogy még az östőneid is igazságosan fognak gondolkozni.

Oh, azok a tagok

Azokra is van panasz. Éppen most kaptunk a Dunántúlról egy hozzá-
szólást a multikori cikkünkhöz. Egyik
elnök úr írja, hogy nem találja meg
a fiataliságban azt lendületet és lel-
kesedést, amit az ember a 18—20
évtől elvárhat. Nem érdeklí őket sem-
mi olyan, ami más helyen tűzbehozza
a hasonló korúakat.

Sokan nincsenek tisztában a kö-
zösség jelentőségével, a közös élet
hasznával, mert nagyon is anyagias
gondolkodásuak. Nem veszik észre
azt, hogy a legnagyobb érték önma-
gam megerősítése, kiművelése és át-
fogóképessé tévése. Pénzben gondol-
koznak, azután futnak és minden
pénzsovágásuk mellett sem tudnak
eredményt felmutatni. Nem csoda,
hogy ezek a pénzelvek nem tudnak
lelkesezni, mert a pénzért csak szol-
gálni lehet, csak megalázkodni tud-
nak, de nem lelkesedni. Ilyen szá-
mokban gondolkodó, anyagszabású
fiatalok nem mások, mint strohman-
nok. Ezek azok, akiket a gazdagság
bűvölete beállít és befog a kocsija
elé, ők azt hiszik előharcosnak, mi
pedig tudjuk, hogy kulinak.

A fiatalember törvénye, hogy ura-
lomra, élre törjön, hogy tiltakozzék a
megalázkodás ellen. Az ilyen szolga-
lelkű fiataliság, valóban lélek nélküli,
koravén strohmann. Fiatalnak adja
ki magát, de az öregség göresös ka-
paszkodása, sóvársága és irigysége
bujik meg az ifjú lepel alatt.

A Legényegyletben a dinamikus
erejű, fiatalos lendületű ifjúságnak
van csak helye és mindenkit ilyené
kell gyűrni. Nem elferdült lelkűek mü-
gyüjteménye az egyet, hanem a ru-
ganyosság és lendületesség magas-
iskolája. Az a szép, ha izzik és lobog
a fiataliság, ha pezseg a vér és tehet-
ség. Ahol koravének vannak, ott új
emberek után kell sürgősen nézni,
vérfrissítést kell alkalmazni, még ak-
kor is, ha ez fáj, ha a kezdet nehéz.

Ezt nemesak az elnök úrnak üzen-
jük, hanem minden tagnak, hogy
megvizsgálják önmagukat és egyesü-
letüket.

Hangulatos

a Debreceni étterem
- közel a Központhoz -
katolikus kézben!

Főnök úr kérem!...

Engedje meg, hogy itt az ujság
lapjain keresztül mondjam el
mindazt, amit szemtől szembe nem
tudok elmondani, nem mintha gyá-
va volnék vagy sértegetni akar-
nám, de így megfontoltabban tu-
dom megtenni ezt.

Főnök úr kérem! Mi mindig
ilyen szépen és udvariasan beszé-
lünk Önnel. Nemesak azért, mert
mesterünk, hanem azért is, mert
nálunk idősebb. Ugy tudjuk, hogy
az udvariasság kötelez. Na, nem
az udvari etiketre gondolunk,
ilyen kimértiségből nem is kérünk.
Valami atya fiú jóviszonyra gon-
dolunk. Valami kis melegséget,
atjai jóságot várunk cserébe Ön-
től. Mennyivel szebb lenne az élet,
ha ezt sikerülne kölcsönösen meg-
valósítanunk.

Ön tudja nagyon jól, hogy le-
gényegyleti tag vagyok. Itt nálunk
a családiasság a legfőbb vonzó-
erő és eredmény. Annál jobban
hiányoljuk és nélkülözzük ezt, ha
valahol nem kapjuk meg. Amit mi
megtudunk valósítani, miért ne le-
hetne máshol is elérni?

Küldetésünk

A testünk zabolátlan toporzé-
koló, vad csikó. Nem ismeri el a
törvényt és korlátnak tartja.
Olyan, mint a gyerek, mindent
megkíván és mindenért sír. Ezt a
rakoncátlan ösebert, ezt a min-
denre képes erőtelepet megfékezni
és jóirányú termelő munkára be-
állítani a lélek feladata. Nehéz dol-
ga van. Folyton veszekednek, ma-
rakodnak.

Ha a lélek nem tarná féken az
öszönök csapásán járó testet, az a
saját vesztébe rohanna.

Szegény lelkünk. Mennyi baja
van a garabonciás testtel és nem
ez az egyetlen feladata. A terem-
tész pillanatában a jó Isten minden
léleknek valamit a fülébe sugott.
Valamit amiért teremtett, ami a
lélek küldetésének értelmet ad.

Ezért küzdünk, ezért feszülünk
meg, mert ez az életünk értelme.
Mindegyikünk lelkének van küldé-
tése, hivatása. Ez nem éppen azt
jelenti, hogy valahol fent a ma-
gasba kötünk ki, mint vezetők és
irányítók, habár mi erre is készü-
lünk, hanem azt, hogy abban,
amiben küldönállók vagyunk, kitü-

Higgye el, hogy két kezünk
munkája szaporább lenne és a
szánk sokkal kevesebb rosszat be-
szélné, ha nem restsélné atyai jó-
barátunká válni. Na, ne ijedjen
meg. Nem komázásra gondolok és
nem a tekintélyért tartjuk terhes-
nek, hanem támaszt szeretnénk
Önben kapni. Anyagiilag Öntől
függünk, hiszen Ön ad nekünk
munkát, munkánk révén kenyeret.
Nem lenne-e teljesen tökéletesebb
az Ön szerepe, ha mellé erkölcsi-
leg, szellemileg is tudna valamit
nyújtani?

Ne haragudjon, hogy ezt meg-
jegyzem, sőt ráérő időben meg is
írtam. A szakmájában tekintély
előttem, azt szeretném, hogy min-
den viszonylatban ezzé magasztos-
sulna, hogy a mi műhelyünk való-
ban szép család, kívánatos kis kö-
zösség lenne.

Főnök úr kérem! Gondolkozzék
Ön is egy kicsit a fiai sorsán!
Higgye el, hogy nem kárba veszett
idő. Fogadja el ajánlatunkat és le-
gyen a szakmai főnökség mellett
illegileg atyánk is.

münk. Csak a léleknek van küldé-
tése. A testnek csupán szerepe
van.

Minden ember párját ritkítja,
mert mindannyian egyedülállók:
én vagyunk. Több én nincsen, csak
magam vagyok. Hiába volnék?
Hiszen mindennek meg van a cél-
ja, feladata, rendeltetése. Az éne-
mek legkézenfekvőbb hivatása a
példaadás. Ahogy az életem csak
sajátmagamé, ugyanúgy a példa-
adásom is egyedülálló. Ahogy a
gyémánt a gyémántot csiszolja,
ugyanúgy a példa (életem) a má-
sok életét alakítja, formálja. Ez
az én küldetésem, az Isten ezt sug-
ta évekkkel ezelőtt, amikor terem-
tett, az én lelkem mélyébe.

Tetteket Erdélyéct!

Kedves Döme bátyám!

Nem mulaszthatom el az alkalmat, hogy első nagy jelenésemről a parketten be ne számoljak. Most vettem először részt egy pesti táncmulatságon. Hosszas előkészületeim közül megemlítem, hogy legtöbb baj a nadrággal volt. A szabó megígérte, hogy beretváásra fogja kivásálni és szombat estére pontosan leszállítani. Már erősen közelgett a mulatság kezdete, a nadrággal még hírehavamva sem volt. Jutott eszembe számtalan szebbnél szebb gondolat. Többek között az is, hogy a Guttman cég felhasználta reklámja megújítására nagyjövőjű ruhadarabomat, miközben fel-alá cikáztam a szobámban. Végtelenül szorongatott helyzetemben éppen akkor látogatott meg egyik barátom, akit azután különleges megbízatással és még több gorombasággal eliramítottam az est fénypontjáért, a nadrágomért. Végre megérkezett, azonban inkább munkaruhának nézett ki, mint estélyi ruhadarabnak az élet illetően.

A bejárónál népiünnepély módszerhez akartam folyamodni, de nem sikerült belőgnöm. Kemény 1 pengő siralmas kifizetése után felragyogtam a parketten. A zenészek már javában dolgoztak, rengeteg színnel. A párokat azonban ez nem zavarta, ők csak rop-ták tovább a táncot. Irigykedve néztem, hogy a lányok milyen barátságosan beszélgetnek a fiatal emberekkel, én pedig nem ismerlek senkit. Jó darabig önmagamam tartom szóval, mint Churchill az angol szigeten, míg végre egy rendező lóditott egyet rajtam és azt vettem észre, hogy már én is táncolok. Egész kedélves volt. Ide-oda csuszalkáltunk s közben megismertem a partnerommal. Bevallotta, hogy nagyon tetszem neki. Én ugyan igyekeztem aláadni a magam tekintélyét, pénzemet féltvén,

de ez nem hatott. A buffetnél együtt dőzsöltünk. Ő sört ivott, én ásványvizet. Még így is sokbake-rült. Váltig hangoztattam, hogy az antialkoholisták oszlopos tagja vagyok és csak amikor egy pillanatra sikerült megszökőknöm ragaszkodó partnernőmtől, akkor hajtottam le egy stampedi barackot. Közben bevalotta azt is, hogy ő bizony kamarai tag. Nagyon meghattott, hogy szegény falusi gyerek ilyen „nagy kutyával” került össze, de hamarosan rájöttem, hogy önagysága bizonyára sötét kamarai tag (fényképész), mert folyton fényképezésről beszélt. Erre én sem voltam rest, hamar belejöttem a pesti szokásba és én is kineveztem magam malomellenőrnek. Bár ne tettem volna! Önagysága rög-tön liszt ügyében akart megkörnyékezní. Hiába tiltakoztam, megígérte, hogy elfogadja szolgálato-mat és számít megértő jóindulato-mra. Kénytelen voltam ezt a ki-tüntető megbízatást elfogadni és le is adtam a barátom címét. Nem mondom, ha egy kicsit más kaptafára készült volna önagysága arca, hogy a kenyérgyemről nem mondtam volna le, de így gondoltam elég lesz neki az anyajegye is.

Hosszú fogadkozások után eljött a váruvart záróra, amikor is örültem, hogy megszabadultam malomellenőri tisztségemtől, na meg a sötét kamarai tagtól.

Itt közlöm, hogy Porcsák Rudi falunkbéli cigány Pesten üzletet nyitott. A hatóságok tiltakoztak ellene, amennyiben feszítővasal végezte a nyitást.

Öreg csontjaidat ropogtatva ölel: csiszoló barátom.

résztvettek a KIOSZ divatmutatóján.

Eljegyzés. Balogh Ferenc siklósi legényegyleti pénztáros eljegyezte Kurucz Erzsébetet.

Házasság. Lonovits János november 19-én vezette oltárhoz a központi plébánia templomban Vozák Zsófiát. A tagok szeretetteljes jókívánságokkal halmozták el a fiatalpárt. (Békéscsaba.)

Oroszország

Ott folyik most a világ legnagyobb háborúja. Irnak az elfoglalt nyersanyagterületek jelentőségéről, elfoglalt városokról, bányákról és gyárakról, de kevés szó esik az oroszok vallási helyzetéről.

Tudnunk kell azt, hogy az oroszok legnagyobb részét görögkeletiek. Nem tartoznak a katolikus Egyházba, ezért szakadároknak nevezzük őket. A 147 millió lakos közül katolikus 1.5 millió volt csupán (1.05%). A katolikusok a szovjet uralom alatt a legnagyobb nehézségekkel küzdöttek. 1932-ben titokban öt orosz püspököt szentel d'Herbigny c. érsek. Mivel nemcsak a katolikus vallást üldözték Szovjetországon, azért a görögkeleti pápa is kevés maradt. Talán ennek lesz betudható, ha az Egyház eredményes munkát tud majd Oroszországban kifejtetni és a katolikusok számát gyarapíthatja.

A gyermek álmodik

Halló, halló! Interurbánt kérek. Az Uristennel szeretnék beszélni, mondta a gyermek.

Az Uristennel? — csodálkozik a központos kasszony. Az nincs az előfizetők között.

Nincs is, de annak biztos van saját központja.

Az meglehet, de tessék inkább a rádiónál próbálkozní.

Kapcsolta a rádiót.

Halló, az Uristennel szeretnék beszélni!

Milyen hullámhosszon?

Nem tudom.

Na, majd megpróbáljuk.

Megindul a leadó és felvevő egy-szerrel. Távoli ágyúszó szűrődött át a készüléken. — Magasabbra kérem! — A légvédeimi ágyúk ropogása erősödött a készülékbe. — Még magasabbra! — Stukák üvöltése búgott fel. — Még magasabbra! — A készülék kattant. Csend lett. Akkora csend, hogy a gyermek felébredt, még mielőtt az Uristennel beszélhetett volna. A kis szíve azonban olyan meleg volt, hogy nem sajnálta a felbeszakadt, meghíusult átmot. Igen, az Isten itt van a szívemben, — mosolyogta lágyan.

Pestszenterzsébet, Szabótelep. A szabótelepi Kat. Legényegylet nagy napja volt november 16-ika. Ekkor avatták fel új tagjait és ekkor tartották hármás zászlószentelésekét. A tagavatást és zászlószentelést vitéz Pintér József központi elnök vezegte. A Napsugarak zászlóanyja: Horváth Ferencné, az ifjú legények zászlóanyja: dr. Romi Arisztidné, a kereskedő szakosztály zászlóanyja: Fekete Sándorné volt. Az egyházi szertartás után az egyesület házában kedves ünnepély keretében emlékeztek meg a nap jelentőségéről a szabótelepiek. Csálya Erzsébet napsugárka szavala után Molnár Sándor ifjúsági vezető, Csátkai Júlia napsugár vezetőnő és Gürtler Károly dékán, a kereskedő szakosztály irányítója emlékeztek meg a zászlóbontásról. A központ kereskedő szakosztályának nevében Atkari Orbán öreglegény köszöntötte a testvér szakosztályt. Ezekután vitéz Pintér József központi elnök atyai szavai következtek a szabótelepi Kolping családhoz. — A szabótelepi mintaszéri legényegyleti élet Szolnoki János plébános, elnök és dr. Vigh Árpád II. elnök, valamint Gürtler Károly ügybuzgó munkálkodásának érdeme. — Az ünnepségen a központi Legényegylet, valamint a pestkörnyéki egyletek képviseltették magukat, akik a közös ebéd-en és a délután tartott előadáson egytől-egyig mind jól érezték magukat és valamennyien szeretettel gondoltak a szabótelepi egyletre.

Pestszentlőrinc, Erzsébet-telep. November 15-én tartotta a Legényegylet Erzsébet királyi főhercegnő díszvédnöksége alatt hagyományos Erzsébet bálját, melynek jóvedelme az Erzsébet-telepi templomépítés célját szolgálta. Az előkelő est a háziasszonyok és házikisasszonyok kedvessége, valamint a rendezők körültekintése és szorgoskodása folytán szépen sikerült.

Szeged. Az itteni legényegyletek dec. 8-án együttesen hódolnak Kol-

ping atya emlékének szép és bensőséges ünnep keretében. Valószínűleg valamelyik délvidéki Legényegylet elnöke lesz az ünnepség szónoka.

Paks. A Legényegylet a Napsugarakkal karöltve november 23-án előadták a János vitézt. Az előadás nagyon szépen sikerült és a paksiaknak a Legényegylet szereplése sokáig emlékeztükben fog élni. Ki kell emelnünk Sipos József és Hetrich Mária alakítását János vitéz és Iluska szerepében. A rendezés Vámos János szaktudásáról tanuskodik.

Üllő. November 22-én és 23-án adták elő a legényegyleti fiúk a Rózsvirág című táncos és zenés vígjátékot. Mint érdekességet említjük meg, hogy az előadás a Legényegylet jazz zenekara szerepelt. Az előadás fényesen sikerült. A családi érzés kifejtését és a közösségi élet egyre szélesebb rétegbe való megvalósításához ez az előadás is nagyban hozzájárult.

Tanoncok

A tanoncokat évenként megillető fizetéses szabadságra vonatkozó rendelkezések tárgyában.

A tanoncot megillető, legfeljebb két részben megadható 14 napos szabadságot a tanonciskolai szünet idejében kell megadni. A tanoncok szabadsága pénzzel nem váltható meg, azt természetben ki kell adni.

Az iparos köteles a szabadság idejét annak kezdete előtt legalább 8 nappal a tanonccal közölni és az iparhatóságnak (ipartestületnek), valamint a tanonciskola igazgatójának bejelenteni.

A tanonc szabadsága a betegségben eltöltött időt, hacsak nem a szabadság megkezdése után betegszik meg, betudni nem szabad.

A tanoncnak tehát az évi 14 napos szabadság minden munkaév után jár, és amennyiben egyébként fizetést kap a munkaadótól, úgy a szabadság tartama alatt ugyanazt a fizetést változatlan összegben ki kell adni a tanoncnak.

„Vörös veszedelem”

Néhány évtizede az egyik nagy amerikai város ujságszerkesztői és társadalmi előkelőségei között nagy feltűnést kellett az egyik gazdag családnak az az elhatározása, hogy a család egyik idősebb tagját a bolondok házába akarja záratni. Természetesen a városi pletyka csemegének használta az öreg úr internálását és sokáig rágódtak a híren, végre a család maga is szükségesnek látta, nyilvánosságra hozni az okokat, amelyek szerintük minden embert meggyőznek az öregúr bekasztulizásának szükségességéről.

Mi lehetett a köztisztletben álló és nagyrabcsült öregúr baja? Vajjon „a megbolondult” kötéllal verte feleségét, elherdálta gyermekei örökségét? Oh, nem. Nem követett el ilyen óriási dolgot. Mindenki kénytelen volt elismerni, hogy minta férj és apa volt, a család mégis azt határozta, hogy fájó szívvel is, de az öregurat magánintézetben kell ápolni, mert tökéletesen megbolondult. Mi volt erre a bizonyíték? Különbet nem is lehetett volna találni, mert azt, hogy a köztisztletben álló öreg reggelire nyers paradicsomot követelt magának.

Akkor, amikor a vitaminokról még semmit sem tudott az emberiség, a mi „örültünk” rájött arra véletlen folytán, hogy a mérgesnek tekintett paradicsom megóvja a szokásos reggeli fejfájástól. Ma, amikor milliók fogyasztják ezt a tápláló gyümölcsöt, kinek jut eszébe az, hogy ennek az izletes paradicsomnak valamikor börtönre ítélte, bolondokházába zárt mártírja is volt?

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: vitéz PINTÉR JÓZSEF.

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.

ISTEN ÁLDJA

ATISZTES

IPART!